

AMBER

DEVĚT PRINCOV Z AMBERU

ROGER ZELAZNY

◆◆
KNIHA 1

◆◆

TATRAN

AMBER

KRONIKY AMBERU

ROGER ZELAZNY

TATRAN

Z anglického originálu Roger Zelazny: The great book of Amber
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon books, Inc., New York, USA 1999,
preložili Lucia Halová, Barbora Kráľová, Linda Magáthová.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2018 ako 5177. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Jazyková redaktorka Daniela Šinková
Technická redaktorka Jozefína Novotná
Sadzba RS servis, Bratislava
Vytlačili Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Compilation copyright © 1999 by Avon Books, Inc.
Nine Princes in Amber copyright © 1970 by Roger Zelazny
Translation © Lucia Halová, Barbora Kráľová a Linda Magáthová 2018
Illustration © Vladimír Križan 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2018

KNIHA PRVÁ

Devět princů
z Amberu

1

Zdalo sa mi, že prešla celá večnosť, no pomaly sa to končilo. Skúsil som pohnúť prstami na nohách, podarilo sa. Ležal som na nemocničnej posteli, obe nohy v sadre, ale fungovali.

Trikrát som tuho zatvoril a zasa otvoril oči.

Izba sa prestala krútiť.

Kde som, dopekla?

Hlava sa mi pomaly vyjasňovala a vracali sa spomienky. Vybavili sa mi všetky tie noci, sestričky a ihly. Vždy keď sa mi trochu vyčistila myseľ, niekto prišiel a voľačo mi pichol. Tak to bolo doteraz. V poriadku. Ale situácia sa zmenila, z najhoršieho som vonku. Budú s tým musieť prestať.

Alebo nie?

Zrazu mi napadlo, že možno nie.

Zaplavili ma pochybnosti o bezúhonnosti ľudských pohnútok. Došlo mi, že ma zbytočne oblbovali liekmi. Nemali na to skutočný dôvod, veď som sa cítil celkom dobre, ale ak im za to niekto platí, len tak neprestanú. Hraj to, tvár sa ospalo, radilo mi moje horšie, i keď rozumnejšie ja.

Nuž som ho poslúchol.

Asi o desať minút nazrela do dverí sestra, a ja som sa, samozrejme, tváril, že spím. Odišla.

Vtedy som už mal akú-takú predstavu, čo sa vlastne stalo.

Matne som si spomínal, že som mal akúsi nehodu. Udalosti po nej sa mi stále rozmazávali a o udalostiach pred ňou som nemal ani šajn. Vedel som, že najprv som ležal v nemocnici, až potom ma previezli sem. Prečo? Ktohovie.

Cítil som, že nohy mám v poriadku. Dost' na to, aby som sa na nich udržal, hoci som nevedel, koľko času prešlo, odkedy som si ich dolámal, ale určite som ich mal zlomené.

Posadil som sa. Bolo to hrozne namáhavé, bolelo ma celé telo. Vonku

bola tma, za oknom viselo zopár hviezd. Zažmúril som na ne a prehodil nohy cez okraj postele.

Krútila sa mi hlava, ale po chvíľke to ustúpilo, vstal som, chytil sa mreže na čele postele a spravil som prvý krok.

Nohy ma udržali. Výborne.

Zrejme sa mi teda podarí odísť.

Vrátil som sa do postele, natiahol sa a uvažoval. Potil som sa a triasol na celom tele. Pred očami sa mi mihali svetielka.

V štáte dánskom to páchne hnilobou.

Spomenul som si, že som mal autonehodu. Skutočne príšernú.

Vtom sa otvorili dvere, do izby vniklo svetlo a cez poodchýlené viečka som uvidel sestru s injekciou. Mala široké boky, tmavé vlasy a široké plecia. Zamierila k mojej posteli.

Keď už bola pri mne, posadil som sa.

„Dobrý večer,“ pozdravil som.

„Ach, dobrý večer,“ odvetila.

„Kedy ma prepustíte?“ chcel som hneď vedieť.

„Musím sa opýtať pána doktora.“

„Opýtajte sa,“ pobádal som ju.

„Vyhrňte si rukáv, prosím.“

„Nie, vďaka.“

„Musím vám pichnúť injekciu.“

„Nemusíte. Nepotrebujem injekciu.“

„Obávam sa, že o tom rozhoduje doktor.“

„Tak ho zavolajte, nech sa vyjadrí. Dovtedy mi nič nepichajte.“

„Robím len, čo mi prikázali.“

„To robil aj Eichmann, a pozrite, ako dopadol,“ pomaly som pokrútil hlavou.

„Ako chcete,“ vzdala sa. „Ale toto musím nahlásiť.“

„Nech sa páči, a rovno mu oznámte, že ráno odchádzam.“

„To neprichádza do úvahy. Veď nemôžete chodiť a utrpeli ste aj vnútorné zranenia...“

„To sa ešte uvidí,“ odvetil som. „Dobrá noc.“

Bez slova sa zvrtila a odišla.

Ležal som na posteli a rozmýšľal. Očividne som v nejakom súkromnom zariadení, takže za mňa musí niekto platiť. Koho poznám? V mysli sa mi nevynárali nijakí príbuzní. Ani priatelia. Kto mi teda ostáva? Nepriatelia?

Lámal som si hlavu ďalej.

Zbytočne.

Žiadni sponzori mi neprichádzali na um.

Zrazu som si spomenul, že som zišiel autom z útesu do jazera. Nič viac som si nepamätal.

Som...

Tolko som premýšľal, že som sa znova začal potiť.

Nevedel som, kto som.

Aby som sa nejako zabavil, sadol som si a odmotal všetky obvazy. Zdalo sa, že mi nič nie je, očividne som urobil dobre. Železnou trubkou, čo som vytiahol z čela postele, som rozlomil sadru na pravej nohe. Zrazu som mal pocit, že musím odtiaľto čo najrýchlejšie vypadnúť, musím niečo spraviť.

Vyskúšal som nohu. Bola v poriadku.

Rozlámal som sadru na ľavej nohe, vstal a prešiel ku skrini.

Prázdna, žiadne oblečenie.

Začul som kroky. Vrátil som sa do postele a zakryl kusy sadry aj odmotané obvazy.

Opäť sa otvorili dvere.

Izbu zaplavilo svetlo a uvidel som mohutného chlapa v bielom plášti s rukou na vypínači.

„Čo som to počul – vraj nechcete poslúchať sestričku,“ ozval sa a už som ďalej nemohol predstierať, že spím.

„Čo nepoviete?“

Chvíľu sa mračil, potom povedal: „Treba vám pichnúť injekciu.“

„Ste lekár?“ opýtal som sa.

„Nie, ale mám vám dať injekciu.“

„A ja ju odmietam,“ odvetil som, „na to mám plné právo. Čo vy na to?“

„Že vám ju pichnem aj tak,“ prehodil a prešiel na ľavú stranu postele. V ruke, ktorú dovtedy schovával za chrbtom, držal injekciu.

Uštedril som mu úder pod pás zo šesť centimetrov pod sponou na opasku. Klesol na kolená.

„– –!“ dostal zo seba po chvíli.

„Skús sa ku mne znova priblížiť,“ varoval som ho, „a uvidíš, čo sa stane.“

„Veď my si poradíme s pacientmi, ako ste vy,“ lapal po dychu.

Bolo mi jasné, že nadišiel čas konať.

„Kde mám šaty?“ vyštekol som.

„– –!“ zopakoval.

„V tom prípade si vezmem tvoje. Vyzleč sa.“

Keď som to ešte dvakrát zopakoval, došla mi trpezlivosť, prehodil som cez neho deku a tresol ho po hlave železnou trubkou.

O dve minúty nato som bol biely ako Moby Dick alebo vanilková zmrzlina. Hnus.

Napchal som ho do skrine a vyzrel cez zamrežované okno. Nad radom

topoľov sa vznášal kosáček mesiaca. Striebristá tráva sa trblietala. Noc pomaly strácala prevahu nad dňom. Nič mi nepomohlo určiť, kde sa nachádzam. Zistil som len, že som na treťom poschodí, vľavo dolu som videl štvorec svetla – za oknom na prízemí sa svietilo, ktosi tam bdel.

Vyšiel som z izby a rozhladal sa po chodbe. Na ľavom konci bolo zamrežované okno, ale po oboch stranách bolo dvojité dverí. Zrejme viedli k ďalším dverám ako tie moje. Podišiel som k oknu, ale videl som len ďalší trávnik, ďalšie stromy, tmavú noc, nič nové. Otočil som sa a zamieril opačným smerom.

Iba dvere, samé dvere, a spod žiadnych nepresvitalo svetlo, chodbou sa ozývali len kroky mojich priveľkých požičaných topánok.

Pozrel som na náramkové hodinky. Trištvrte na šesť. Železnú trubku som mal zastrčenú za opaskom pod bielym ošetrovateľským plášťom a pri chôdzi sa mi obšuchovala o stehno. Zhruba každých šesť metrov bolo na strope svietidlo a vrhalo do priestoru svojich štyridsať wattov svetla.

Prišiel som ku schodisku po pravej strane, viedlo nadol. Vykročil som naň. Koberec na schodoch tlmil moje kroky.

Na druhom podlaží to vyzeralo rovnako ako na mojom, iba dlhý rad dverí, nuž som zostupoval ďalej.

Na prvom podlaží som sa vydal napravo, hľadal som dvere, za ktorými sa svietilo.

Našiel som ich takmer na konci chodby a nezdržoval som sa klopaním.

V miestnosti sedel chlapík v nevkusnom župane za veľkým nalešteným stolom a listoval v akejsi účtovnej knihe. Toto veru nebola nemocničná izba. Vyvalil na mňa oči, už-už otváral ústa, že vykrikuje, ale zrejme ho umlčal môj odhodlaný výraz. Prudko vstal.

Vošiel som a zatvoril za sebou.

„Dobré ráno. Máte problém,“ prehodil som.

Ludia sú jednoducho zvedavé tvory, pretože po troch sekundách, skôr než som prešiel k stolu, sa opýtal: „Ako to myslíte?“

„Myslím to tak,“ odvetil som, „že máte na krku žalobu za neoprávnené zadržiavanie mojej osoby a ďalšiu za zneužitie právomoci, lebo ste do mňa pchali oblbováky jedna radosť. Už mám abstinénčné príznaky, možno budem agresívny...“

Vystrel sa.

„Vypadnite,“ povedal.

Všimol som si na jeho stole škatuľku cigariet. Jednu som si vzal. „Sadnite si a buďte ticho. Musíme sa porozprávať.“

Sadol si, ale nezmlkol.

„Porušujete hneď niekoľko nariadení,“ oznámil mi.

„Nech súd rozhodne, kto je vinný,“ odvetil som. „Chcem svoje oblečenie a osobné veci. Odchádzam.“

„Nie ste v stave...“

„Nikto sa vás nepýtal na názor. Navaľte moje veci, alebo si to zodpoviete pred zákonom.“

Natiahol sa k tlačidlu na stole, ale plesol som mu po ruke.

„Ale no tak!“ nedal som sa. „To ste mali stlačiť, len čo som vošiel. Teraz je už neskoro.“

„Pán Corey, uvedomte si...“

Corey?

„Neprišiel som sem z vlastnej vôle, ale mám plné právo odtiaľto odísť, kedy sa mi zachce. Aj okamžite. Takže ma pustíte.“

„Očividne nie ste v stave od nás odísť,“ namietal. „To nedovolím. Zavolám niekoho, aby vás odviezol späť na izbu a uložil do postele.“

„Zabudnite na to,“ varoval som ho, „inak zistíte, v akom som stave. Mám pár otázok. Po prvé – kto ma sem poslal a kto to za mňa cvaká?“

„Dobre teda, nech je po vašom,“ vzdychol si a zvesil tenké pieskovozlité fúziky.

Otvoril zásuvku, strčil do nej ruku, a hneď som spozornel.

Vyrazil som mu automatický kolt kalibru .32 z ruky, skôr ako ho stihol odistiť. Vzápätí som ho schmatol zo stola a odistil som ho sám. „Na niečo som sa pýtal. Očividne si myslíte, že som nebezpečný. A možno máte pravdu.“

Chabo sa usmial a zapálil si, čo bola chyba, ak chcel pôsobiť sebaisto. Triasli sa mu totiž ruky.

„Dobre, Corey, ak vás to poteší,“ podujal sa na odpoveď, „priviezla vás sem vaša sestra.“

Ale čo, pomyslel som si.

„Aká sestra?“ opýtal som sa.

„Evelyn,“ odpovedal.

Nič mi to nehovorilo. „Zvláštne. S Evelyn sme sa predsa nevideli už roky,“ poznamenal som. „A ani netuší, že som v týchto končinách.“

Pokrčil plecami.

„Nuž...“

„Kde je? Ozvem sa jej.“

„Nemám poruke jej adresu.“

„Tak ju zožehňte.“

Vstal, prešiel ku kartotéke, otvoril ju, pohrabal sa v nej, vytiahol kartu.

Začítal som sa. Pani Evelyn Flaumelová... Ani jej newyorská adresa mi nič nehovorila, ale uložil som si ju do pamäti. V karte stálo, že moje prvé meno je Carl. Fajn. Zasa viem o čosi viac.

Zastrčil som si zbraň za opasok ku kovovej trubke, predtým som ju, pravdaže, zaistil.

„Tak to by sme mali,“ skonštatoval som. „Teraz mi povedzte, kde mám šaty a koľko mi zaplatíte.“

„Oblečenie sa vám zničilo pri nehode a musím vás upozorniť, že ste mali zlomené obe nohy, ľavú dokonca na dvoch miestach. Pravdupoveďiac, vôbec nechápem, ako sa udržíte na nohách. Sú to len dva týždne...“

„Vždy som sa rýchlo uzdravoval,“ vysvetlil som. „A čo tie peniaze...“

„Aké peniaze?“

„Mimosúdne vyrovnanie vo veci mojej žaloby za zneužitie právomoci. A tej druhej žaloby.“

„Nebudte smiešny!“

„Kto je tu smiešny? Postačí mi liter, hneď teraz na ruku.“

„O tom s vami vôbec nemienim diskutovať.“

„Radšej to zväžte, len si predstavte, ako by utrpela povesť tohto ústavu, keby som vás ešte pred procesom rozniesol po novinách. Spojím sa s Americkou lekárskou asociáciou, s novinármi, s...“

„Vydierate ma,“ pochopil, „s tým nechcem mať nič spoločné.“

„Zaplatíte mi hneď alebo neskôr na základe súdneho rozhodnutia,“ objasnil som mu. „Mne je to fuk. Ale teraz by vás to vyšlo lacnejšie.“

Ak mi na to skočí, hádal som správne a nie je tu všetko s kostolným poriadkom.

Hodnú chvíľu na mňa zazeral.

Konečne sa zmohol na odpoveď: „Nemám pri sebe tisíc dolárov.“

„Koľko máte?“

„Toto je krádež,“ ozval sa znova po chvíli.

„Ale ba, bežná hotovostná transakcia, Charlie. Tak koľko?“

„V trezore mám asi päť stovák.“

„Sem s nimi.“

Keď preskúmal obsah trezora, oznámil, že je v ňom štyristotridsať dolárov. Nešiel som sa presvedčiť, nechcel som po sebe zanechať odtlačky. Vzal som, čo mal, a napchal prachy do vrečka.

„A teraz, aké taxíky vám sem chodia?“

Povedal mi meno spoločnosti, našiel som ju v telefónnom zozname a zároveň som sa dozvedel, že som v severnej časti štátu.

Požiadaval som ho, aby mi zavolať taxík, lebo som nevedel, ako sa to tam volá, a nechcel som, aby sa dovtípil, že si nič nepamätám. Veď aj hlavu som mal predtým obviazanú.

Ako dohadoval odvoz, počul som meno ústavu: Greenwoodske sanatórium.